

1. De aap is los

Soms was mijn leven zo normaal dat ik me afvroeg of dát wel helemaal normaal was.

Ik had twee ouders die van elkaar hielden en familie die regelmatig op bezoek kwam. We vierden feest- en verjaardagen en gingen één keer per jaar op vakantie.

In onze familie was het gebruikelijk dat de eerste zoon de naam van de opa kreeg, dus daarom hebben ze me Oskar genoemd. We woonden in een rijtjeshuis met achtertuin, dicht bij mijn school en het voetbalveld. Het enige puntje was dat mijn ouders graag meer kinderen hadden gewild. Dat was niet gelukt, dus bleef ik alleen. Pim en Boris waren vanaf de kleuterschool mijn beste vrienden en hadden ook geen broers of zussen, dus wij begrepen elkaar.

Boris woonde met zijn moeders in een oud huis met een grote tuin. Met wat hulp hadden we een boomhut in hun oude eik gebouwd. Hij hing op vier meter hoogte en heette de “BoPiOs”. Wanneer je niet wist dat hij er was, kon je hem bijna niet zien. Met een touwladder konden we naar boven en daar bespraken

we alles wat niemand hoefde te horen.

Pim woonde sinds twee jaar alleen met zijn vader, want zijn moeder verhuisde naar Engeland omdat ze daar een betere baan kon krijgen. Zelf was hij vijf weken in Londen geweest, maar miste alles hier in Nederland: zijn vader, onze hut, andijviestamppot, zijn kat en ons natuurlijk.

Pim was daar naar een Engelse school gegaan en vond het verschrikkelijk. Hij haatte zijn uniform, de docenten en zijn gepoetste schoenen. De taal was moeilijk en in plaats van voetbal ging hij rugbyen waardoor hij nu een kies miste. Uiteindelijk besloten ze dat het beter was dat Pim bij zijn vader ging wonen. Voortaan ging hij twee keer per jaar bij zijn moeder op bezoek en met de kerst kwam ze naar Nederland. Pims vader moest huilen toen Pim weer terugkwam en ik stiekem ook.

Mijn vader werkte bij de politie en was dagelijks op straat te vinden. Hij had een wapen, maar dat mocht hij niet mee naar huis nemen. Soms gebeurde het dat hij moest schieten, maar dat was dan meestal in de lucht

zodat de criminelen schrokken en stil bleven staan. Tijdens een gevecht met een winkeldief was mijn vader ooit in zijn knie geschoten waardoor hij nu een beetje hinkte.

‘Dat maakt me niet minder snel,’ zei hij wanneer iemand een opmerking maakte. Ik zei maar niet dat ik op mijn negende al harder kon lopen. Wanneer we op school een wedstrijdje in de gymzaal deden, was ik altijd als eerste over de finish.

‘Dat heb je van mij,’ zei mijn moeder en dat klopte. Zelfs nu rende ze nog zeker twee keer in de week door de wijk. Ze werkte in een huis waar mensen woonden die hulp nodig hadden. Sommige bewoners ...